

Az elmélet napi kérdései

A szegényparasztság a munkásosztály legfőbb támasza

Két héttel ezelőtt közöltük le a Viharsarok hasábjain „Milyen jelent, hogy a szegényparasztság a munkásosztály legfőbb támasza?” című cikkünket és hozzászólásra szólítottuk fel megyénk dolgozó parasztját. A cikkre számos levél érkezett, amely azt mutatja, hogy Pártunk féltizedes nevelőmunkája nyomán mind mélyebben hatol dolgozó parasztágunk közé a marxista-leninista elmélet. A beérkezett levelek azt mutatják, hogy dolgozó parasztágunk érdeklődik helyzetének tudományos magyarázata iránt.

Legkönnyebben természetesen a munkásosztály legfőbb támasza, a szegényparasztság ismeri meg az elméletet, amelynek sorsa hasonló volt a munkásosztály sorsához. Az elnyomás évei alatt a szegényparasztságot nyomták el legjobban a munkásosztály után. Ezt az életet írja le Terhes Mihály, a szatymazi Szabad Föld tiszcs tagja: „A múltban éjjel-nappal dolgoztam, de még akkor sem tudtam családom számára az egész évi kenyérnekvalót megszerezni.” Ugyanebben a csoportban tag Császtrvai elvtárs, aki hasonló szavakkal támasztja alá Terhes Mihály szavait: „A csoportba való belépés előtt jóformán kenyerem sem volt.”

Ez a szegényparasztság, amely a múltban leginkább ki volt szolgáltatva a kizsákmányolásnak falun, „nemcsak a felszabadulás után, de azelőtt is vállalt harcot velünk” — tanítja Rákosi elvtárs. A szegényparasztság volt a legfogékonyabb a munkásosztály harca, a Párt célkitűzései iránt. Ezért állott a szegényparasztság a felszabadulás után falun mindenütt a kommunista pártszervezetek megalkulásának élén, amiről Kosa György szatymazi elvtárs ezt mondja: „A Pártot itt Szatymazon is a rongyos szegényparasztok alaktatták meg és igen sokuknak a kulák akkor nem adott munkát — mégis kilartottak a Párt mellett.”

A munkásosztály által nyújtott segítség következtében vált egyre szilárdabb támaszává a munkásosztálynak a szegényparasztság. A Párt a feladatok megoldásánál falun mindig a szegényparasztságra támaszkodott és a gyakorlat bizonyította be, hogy a parasztság ez a rétege méltó volt a munkásosztály bizalmára. A további feladatok megoldásánál az szükséges, amit Földesi József elvtárs ír, hogy „minden feladat megoldásánál a falusi osztályharcban a munkásosztály mint gerinc, a szegényparasztságra támaszkodhat”. Ez a paraszti réteg „a harcokban, a múlt keserves nélkülözései közepette edződött meg” — folytatja Földesi elvtárs.

Mégis elkövettek azt a hibát, hogy a parasztságnak ezt a rétegét elhanyagoltuk, amiről Somogyi László elvtárs ír a szegvári Gorkij tiszcs-ből: „Nálunk a DÉFOSZ megalkulásakor elhanyagoltuk a munkásosztályt megszervezését és a vezetés átmenetileg átcsúszott a közepparasztság kezébe, sőt az elnök Gila András, kulák volt. Így nem volt biztos támaszunk egyideigleg Szegváron a közepparasztság megnyeréséért és a kulákság ellen vívott harcunkban, mindaddig, míg a hibát ki nem küszöböltük.”

Azonban a hozzászólásokból az is kijött, amit a cikkben mi elhajlásként bélyegeztünk meg. Kardos Imre elvtárs Deszkről ezt írja többek között: „Azok a nincstelen parasztok, akik a földosztással jutottak földhöz, a kormány támogatásával megerősödtek és most már kezdenek a kulákság pribékjeivé válni.” A felszabadulás után többen — most már mind kevesebben — voltak olyanok, akik „türelmetlenek” voltak, akik kétértelműek voltak a szegényparasztságnak azt a szerepét, hogy a munkásosztály legfőbb támasza legyen. Ráfogták az új földhözjuttatottakra, hogy „az újjáéledt reakciók” stb. Erre a hibára Rákosi elvtárs mutatott rá — amit a cikkben is idéztünk —: „Támaszunk és szövetségünk a falun ekkor (1945) a földmunkás és a szegényparasztok, az újjáéledt voltak. Az a körülmény, a pertsze,

hogy valaki földmunkás, vagy újjáéledt volt, magában véve még nem tette őt a Kommunista Párt támogatójává. Ezt mi az 1945-ös választásokon, amikor a rétegeknek csak kisebbik tele szavazott ránk, tapasztaltuk. A többséget csak politikai felvilágosítással, szívós apró munkával és példaadással, valamint mindennapi érdekeik szakadatlan védelmével tudtuk megnyerni.” Tehát, hogy még az újjáéledt között is vannak Deszken olyanok, amilyenekről Kardos elvtárs ír, annak éppen az az oka, hogy elmulasztotta az ottani pártszervezet a szegényparasztság közötti állandó politikai munkát és mindennapi érdekeik szakadatlan védelmét.

A szegényparasztság átalakulása is megmutatkozik a levelekben. A szegényparasztság ma már nem az, mint 1945–46-ban volt — kisméizett, hanem mint Kotogány István, 16 éves szatymazi parasztfiú mondja: „sokkal jobb az életünk, sajátunkban, saját magunknak dolgozunk. Lakásunk telye van gabonával, van itt a tészta-ben jó szodánk is, gyümölcs, tej, — minden. Ha egy biciklim volna, én lennék a legboldogabb ember.” A szegényparasztságnak nagy hányada ma a termelőcsoportokban dolgozik, de még a „cselédék viszonya is megváltozott, mert a kulák nem zsákmányolhatja már ki őket kenyérkedve szerint” — írja Somogyi László elvtárs. „Ma már megszűnt az a helyzet, ami 1944-ben is volt, hogy pl. özv. Kandás Nagy Sándorné 16 munkás bérével maradt adós a mai napig.” — számol be róla

id. Holfer Imre Fábiansebestyénből. Most, a tészta nagyiramu fejlődésével pedig beláthatatlan lehetőség áll a szegényparasztság előtt. A mezőgazdaság szocializálását a lenini hármass alapján hajthatjuk végre: „Támaszkodj a szegényparasztra, egyez meg a közepparaszttal, egy pillanatra se szüntesd meg a harcot a kulák ellen.” Tehát a mi feladatunk, hogy erősítsük a munkásosztály falusi bázisát, a szegényparasztságot, szervezzük tovább a DÉFOSZ munkáscsoportait, a legjobbakat pedig falusi pártszervezetekbe — „hogy nyílt politikai harcot indíthassunk a közepparasztsággal megnyeréséért és a kulákság elszigeteléséért.” — mutatott rá a feladatra Sztálin elvtárs.

A szegényparasztság szervezése erőteljesen folyik különösen a gépállomásokon és az állami gazdaságokban. „Már minden harcban számíthat a demokrácia, mert mi érezzük a demokrácia segítő kezét. Nekünk a demokrácia az életet jelenti” — írja levelében Herczegh István elvtárs.

Kíméletlen harcot kell tehát folytatni mindenfajta elhajlás ellen. „Nagyon sokan összekeverik a közepparasztságot a kulákkal” — írják többen leveleikben. Akár baloldali, akár jobboldali ez az elhajlás — egyformán az elleneségnek kedvez. De ugyanakkor azok ellen is fel kell venni a harcot, akik a lenini hármass jelszót egymástól elkülönítve, részre szakitva akarják alkalmazni. Ez a jelszó egységes és a jelszó alapján folytatott parasztpolitikánk vezet el csak beünneket a szocialista mezőgazdasághoz.

PÁRTÉLET ★

A pártszervezet jó munkájától függ a tömegszervezetek és az üzem jó munkája

A dolgozóknak mintegy a fele párttag a Tiszamenti Fűrészek NV szegedi üzemében. Joggal gondolhatja mindenki, hogy ebben az üzemben minden jól megy, minden rendben folyik. Mégis azt kell tapasztalni, hogy az utóbbi időben kisebb-nagyobb hibák mutatkoztak mind a munkaverseny területén, mind a dolgozók hangulatában. Késedelmet szenvedett a hosszulejáratú versenyversenyek megköltése is, elhanyagolták a szervezést és a felvilágosító munkát.

A hibák visszanyulnak régebbi időkre és ezek között az egyik legfontosabb volt

a pártszervezet és a vállalatvezetés közötti rossz kapcsolat.

többször személyi torzskodás. Még nincs egészen két hete, hogy a pártszervezet vezetőjét újjászervezték és így több fogyatékoság még fennáll s ezeket a legsürgősebben ki kell küszöbölni.

Egy pozitív eredmény már mutatkozik az üzem életében, a Párt vezető szerepe, irányítása általában érvényesül. Az üzemi háromszög üléseket rendszeresen megtartják, sőt ha szükséges, most már hetenként többször is összejönnek. Komoly hiányosság azonban, hogy

az üzemi bizottság nem tudja a Párt által megadott szempontokat maradéktalanul végrehajtani,

mégpedig azért, mert már hónapok óta hiányosan, egy-két taggal működik csupán. Már jó ideje, hogy egyes üb-tagok más funkcióba kerültek, de többszöri kérés és sürgetés ellenére, az illetékes szakszervezeti központok, így először a Famunkás Szakszervezet Országos Központja, majd az egyesülés után a MÉMOSZ, később pedig a SZOT megyei titkársága, nem járult hozzá és nem segítette elő az üb. rendezését és kiegészítését.

Jelen pillanatban mindössze négy tagja van az üzemi bizottságnak tizenegy helyett s még

ebből a négy tagból is az egyik rem végzi a munkáját. Nincs így kézbentartva kellőképpen a szakszervezeti bizalmi testület.

nem tudják kellő mértékben mozgósítani a dolgozókat a legsürgősebb feladatok végrehajtására.

Tehát ez a fontos tömegszervezet nem tudja betölteni feladatát, azt, hogy transzmissziós szíj legyen a Párt és a pártönkivüli tömegek között.

Az üzemben működő két másik tömegszervezet közül a DISZ elvben ugyan magáévá teszi a pártszervezet irányítását, gyakorlatban azonban már csak részben hajtja végre. Ez egyrészt annak tudható be, hogy a szervezet még nem rég óta működik s nem eléggé gyakorlottak az ifik, de az is szerepet játszik, hogy az instrukciókon kívül más konkrét támogatást nem kapnak még a pártszervezettől gyakorlati munkájuk elvégzéséhez. Az üzemi MSZT-szervezet már hatékonyabb segítő társa az üzemi pártszervezetnek, jól ellátja tömegszervezeti feladatát — agitációs vonalon is.

De mutatkoznak egy-két fogyatékoság a pártszervezet aktívának munkájában is. A pártbizalmiak és népmunkások egy része nem aktív és nem végzi szívvel-lélekkel munkáját. Különösen a népmunkások hiányosságait figyelembe véve, nem is lehet csodálkozni azon, hogy

Megnyílik Szegeden a Dolgozók Tanítóképzőjének első osztálya

Népi demokráciánk fejlődése lehetővé teszi minden munkás és dolgozó parasztfiatal számára, hogy tanuljon.

Szegeden — elegendő jelentkező esetén — megnyitják a dolgozók tanítóképzőjének első osztályát. A dolgozók Tanítóképző Intézete négy osztályos. Az első és második osztályokat egy-egy félév alatt, a harmadik és negyedik osztályokat pedig egy-egy év alatt lehet elvégezni. A

Révai elvtárs, a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének ülésén mondott beszédében fokozottan felhívta a figyelmünket a klerikális reakció elleni harc fokozására. Ennek a harcnak egyik leghatásosabb eszköze a haladó természettudományi ismeretek terjesztése. Révai elvtárs beszédében rámutatott arra is, hogy kétségtelen nagy sikerei vannak a természettudományos propagandának s ezt a jövőben még fokozni kell.

A természettudományos felvilágosító munka

Szegeden is jelentős eredményeket ért már el. Amikor az év elején megkezdődött a természettudományi oktatás az üzemekben, hivatalokban, bizony komoly nehézségek mutatkoztak. Dolgozóink előtt teljesen ismeretlen területként állott a természettudomány és így mint ismeretlen valami, nem is érdekelte őket különösebben. A jó népmunkás, felvilágosító munkán keresztül azonban elértük célunkat s ma már eljutottunk oda, hogy a természettudományos előadások alkalmával dolgozóink jegyzetfüzetekkel kezükben mind nagyobb érdeklődéssel hallgatják az előadásokat.

A Szegedi Textilművek NV-nél például a legutóbbi előadáson 140 hallgató vett részt „Az anyag szerkezete és az energia” című előadáson. Hogy érdekli a dolgozókat az előadás, azt bizonyítja a nagy-

számú és értékes hozzászólás is. A Textilművek NV előadásán is kifejezésre jutott a dolgozók egyre fokozódó érdeklődése. Horváth István dolgozó például felvetette, hogyan lehet hatástalanítani az atombombát. Palotai Jánosné érdeklődött, lehet-e az atombombát gyorsítani, illetve lassítani. Aradi Piroška az energia pontos meghatározása iránt érdeklődött. Ezek a kérdések mind azt bizonyítják, hogy dolgozóink ma már érdeklődnek a természettudományok iránt.

megvitatják a homályos kérdéseket,

mert nem akarnak sötétségben, tudatlanságban élni.

A Szegedi Kenderben is sokan hozzászóltak a fentemlített előadásokhoz. Egyik dolgozó például feltette a kérdést: „Hogyan áll a fizikai tudományos kutatás ma gyar vonatkozásban?” Amikor Dombi József válaszában részletesen kitért arra, hogy népi demokráciánk milyen nagymértékben segíti a tudományos kutatást, milyen hatalmas beruházási összegeket fordít tudományos kísérleti állomások építésére, felszerelésére, a dolgozók area még boldogabb lett. A hozzászólások folyamán dolgozóink részletesen kifejtették, hogy ma már az „atomtitok” nem titok s a Szovjetunió az atomerőt

a békétör erőltetésére,

a békés termelés szolgálatába állítja.

A Szegedi Szörme és Bőr ruhakészítő NV egyik dolgozója vetette fel: a jóval későbbi társadalmak embere hogyan fog visszatekinteni a ma emberére? Igazság lesz-e a tudományban, ami ma igaz?

A tudományok s így a természettudomány is állandóan fejlődik, de az alapvető igazságok, amelyek igazak voltak és lesznek, nem változhatnak meg — hangzott a válasz.

Minden üzemben és hivatalban a legnagyobb érdeklődést „A tudomány harca a babonák ellen” című előadás keltette. Talán egyetlen előadáshoz sem fűztek annyi hozzászólást. Ez az előadás érintette leginkább azokat a kérdéseket, amelyek megoldása még sok dolgozó előtt homályos.

A klerikális reakció

évszázadokon keresztül babonával s a túlvilági élet hirdetésével teljesen félrevezette, megtévesztette az embereket. S most ezek a problémák jönnek felszínre a hozzászólásokban.

A Vatikán, a klerikális reakció napjainkban is élénken folytatja lélekmergező politikáját. Támogatja a Wall Street „keresztényháborúját”, Korea népe ellen, támogatja a tőkés országokban mindazokat az elemeket, akik a demokratikus érzelmű dolgozókat üldözik. A nép butításáért, sötétségben tartásáért, az uszításért bujnak álrühákba, munkának s koldusnak mutatva magukat.

A rémhír, a miszticizmus, a babona napjainkban is fontos eszköze az imperialistáknak, a fekete reakció kezében a dolgozó tömegek ellen. De tudjuk, már nem sokáig, mert a tudomány előbb-utóbb győzelemre jut még a legeldugottabb falvakban is.

A pártépítés munkájának nélkülözhetetlen fegyvere

Pártmunkás

OLVASD

TERJESZD